

... Tháng Sáu Nhớ Mưa !

Ngọc Bích Ngân

Anh ấy bảo:

- Hôm nay trời đẹp quá!

Tôi cười nhẹ qua điện thoại:

- Đẹp chi đâu!! nắng quá, oi bức thành phố, bức bối con người, rạm cả đôi tay em khi phải lái xe ... mưa mới đẹp...

Anh vội nói nhanh, giọng nói hiền hòa cầu an:

- À đúng rồi, em thích mưa mà há...em thích mưa lắm phải không. À.. vậy ...hôm nay, anh phải nói sao há?

Tôi cười khúc khích, nghe thương anh quá. Có lẽ bên kia, anh lại đang lúng túng ngại làm mất lòng người thương. Tôi dịu giọng đáp:

- Thì anh bảo.. hôm nay trời nắng, hôm nay... trời nóng quá!

- Ồ! Hôm nay thời tiết nóng thiệt, nực dễ sợ!

Tôi lại cười phá lên nho nhỏ... cười trong bụng thôi, rồi thềm nói: *Anh ba xạo quá, anh ba xạo lắm!* Anh làm gì thì dở, chứ 'nịnh đầm' thì khéo. Anh xưa giờ vẫn triền miên vậy, nói hùa theo thì hay, nói sáng trước thì .. hỏng!

Anh lại loay hoay 'phồng vắn' tôi tiếp. Tôi biết anh chứ, 'ưu-điểm..trừ' của anh là tra-tấn thật man dã trí óc con người ta, đầu người ta nhưóc đầu, buồn bã, bức dọc hay ..nổi xùng!! Anh cũng ít khi nhân-tử tha cho...

Thà vậy chắc ăn! không thôi, anh tôi lại lạch bạch ...đi trật đường nữa sao!

Bao nhiêu là chuyện, trăm lần hơn rồi. Nước miếng dường như hồi lỗi ..anh khô hạn miệng lưỡi!

cho nước mắt chân tình hờn dỗi ..tôi ướt đầm gói chân!...

- À.. mà sao em thích trời mưa vậy Ng ? .. nói anh nghe. Anh biết trời mưa rất đẹp, chắc là mưa nhìn rất lãng mạn, mà em là một 'artiste' nữa... phải không?

- Tại sao em thích trời mưa à.... ,tôi thì thềm, rồi ...

... nhẹ thả hồn trôi về những lần nhìn ngắm mưa rơi, để ôn lại những cảm xúc băng khuâng của mình.. Những lần tôi ngồi một mình, trong căn phòng thấp con nứa cung vàng nguyệt..của ngôi nhà ấy.. ngắm những cơn mưa, mưa bụi, mưa phùn, mưa rào, mưa tầm tã ...vv mưa nào sao cũng nghe thương quá ... Dưới cơn mưa, người ta chột hấp tấp, xúm xít tụ lại dưới những mái hiên hạn hẹp. Người ta bỗng lo lắng, nép người chia cho nhau từng mảnh dù tròn tròn nho nhỏ. Người ta tựa sát khung kính, mắt âu lo cho người phải đường xa chưa về kịp trong đợi chờ.... Thành phố tuy ướt lạnh nước mưa, nhưng lại nghe ấm cúng tình người biết bao...

Qua màn ký-ức, tôi trả lời anh:

- Mỗi lần trời mưa... trong quang cảnh ngùi ngùi thân thương của thành-phố mát dịu, em được thấy con người xúm xít quay về với nhau, quan tâm nhau, gần gũi nhau.. như để cùng chi sốt cơn hoạn nạn của đất trời. Đâu đó ướt sũng tình yêu thương. Trời nắng... con người hân hoan say cơn nhiệt! lạc nhau trong bao cuộc vui.. như ngàn tia pháo bông rực cháy, vụt vươn cao trong chia lìa

... để rồi tan rã ..giữa một hè oi bức.

- Anh..., Trời nóng bức, Con người... vật vã, khắc khe nhín nhút tột cùng những y-phục để hồng đánh cuộc sức chịu đựng cơn oi cháy da, đốt thịt với ông trời. Nhưng Trời vẫn ... thịnh nộ, càng trút cơn nhiệt gắt gỏng cao độ hơn xuống nhân gian, thì phải làm sao bây giờ??!...

- Anh..., Trời vương mây nhè nhẹ, một ít gió, một chút mưa phùn thôi, người ta có biết bao nhiêu là cách cứu nguy cứu nạn, cứu mưa cứu gió! Người ta còn diện được những chiếc áo khoác, áo bành, áo dạ.. nhìn thật tao-nhã, thật quý-phái. Còn phái nam, thì lại thật oai phong, nghiêm chỉnh thêm với những chiếc ô đen ngạo nghễ vươn cao.

- Còn em, ngoài chiếc áo khoác mùa thu dài tay xòe tha thuột, em thì... em còn có cơ hội ... lên trang điểm thêm những vuông khăn lụa quanh chiếc cổ để thấm hơi sương của em,

(những dây khăn tơ lụa kiêu-sa, biết ẻo là lồng gió, quện tóc ... điểm tô cả khung trời mây man mác).

- Anh ơi! Trời nóng quá, đâu vui gì! chẳng đẹp chi ...

Vậy đó, rồi hình như tôi huyền thuyên nói nhiều hơn anh!

Thì vẫn vậy ... Tôi là con chim sáo, là chú vành khuyên, líu lo đĩnh tai, điếc óc! Còn anh thì là .. là gì nhỉ? Anh là ...ông già thiết già người Hoa, lưng cong cong, áo dài đen, ngậm dọc tẩu Tàu, ho khục khặc, ngắm con sáo nhảy nhót hót ?! hihi ...hih .. không phải. Anh là gì nhỉ? Ồ! Anh là cái ..lồng sáo!! đơn giản vậy mà mình nghĩ không ra...

Liệu chiếc lồng rồi có bền bỉ được với những chuyến mưa đông? ...

Anh hỏi một, hai câu ngắn gọn gì đó bên kia đầu dây .. rồi giữ im lặng, để nghe tôi lại ..tràng giang đại hải bên đây đầu dây! Mà anh nói nhiều chi, nói nhiều, tôi biết ý, biết tẩy anh cả sao.. Anh của em khôn lắm chứ! Chỉ rình rập mở miệng đánh du- kích, khi nào muốn em ghen ngào lệ rơi là chã, cho thỏa cơn hờn anh chồng chất, vu vơ ám ức em thôi...

- Anh... ơi!

- Anh đây .. Nghe em 'noái' tại 'shao' em thích mưa, nghe hay ghê nghe! ... anh mới nghe lần đầu...

Anh của em lâu lâu lại pha giọng đất Thần-kinh, làm em cứ khúc khích thảm, nhưng không dám nói. Nghe là lạ nhưng hay hay lắm. Có lần anh bảo, khi anh nói chuyện với Ba Me anh, anh nói bằng tiếng Huế, nói chuyện với em thì anh nói tiếng 'Shài-gòn'. Em ngần ngại ..hỏi vậy khi anh suy nghĩ, cầu nguyện, ước mơ, vv ... khi anh sống thật với nội-tâm, khi anh nói chuyện với anh.. thì anh nói... bằng tiếng chi? Tiếng Nam hay tiếng Huế? .. Nếu vậy, những khi nói chuyện với em, anh phải gắng gượng đóng tuồng giả giọng, pha theo tiếng của em! ... vậy lời nói của anh cho em .. có còn trung-thực với lòng của anh nữa không?...

- Anh ... nếu hôm đó, lần đầu tiên đó ... trời 'đẹp' và nắng nóng như hôm nay...

Vâng! Nếu hôm ấy, trời đẹp và nắng nóng như hôm nay, lấy đâu hai lần xuống xe...

Lần xế chiều, bên dòng sông coi cút dọc nhà em, nơi công-viên hiền-hòa. Và lần nữa, khi chiều muộn, bên dòng sông xa tít cửa xứ anh, nơi cao-lâu yên-tĩnh...Lấy đâu đôi bạn có người cẩn thận khoác áo cho em, chiếc áo khoác ni trắng điệu lắm, nhưng em chỉ mang theo chứ không dám mặc, ngại anh lại như người trước, ngại em không được khỏe mạnh.

... Nếu hôm đó, trời không lành lạnh.. khi mưa, khi gió, lấy ai nhắc nhở em khoác áo, cài khuy, cho em xóa đi mặc cảm tự-ti luôn bị lạnh lẽo trong em...

..., để em lại giờ đây, luôn nghe lặn đạn trái tim, những khi trời đổ mưa trong gió!...

...

Lâu lắm rồi, có một chiều thứ Sáu, cũng tháng Sáu..tôi ngồi nhìn mưa. Hôm ấy, mưa chỉ lất phất rơi trên những mái nhà quanh xóm, chẳng đủ để thấm ướt khu phố nhỏ. Chẳng biết sao, mà dòng nước mưa lại tô mái ngói nâu nhạt hoen thành hai vết nâu xạm. Tuy không đều nhau, nhưng đôi vệt nước đọng ấy nhìn thật tợ như hình đôi mắt buồn đang khẽ rử bờ mi. Mái ngói ấy lại nghiêng chếch về tầm mắt tôi. Sát dưới đôi mắt buồn ấy lại là mái hiên đang đọng dòng nước mưa, lặng lẽ nhỏ hắt hiu, như đôi mắt ai đó đang buông dòng châu, xót xa cho trái tim đang rướm máu nhớ thương tuyệt-vọng.

Cũng có lần, tôi được nhìn một bức tranh thật dễ thương, từng nét sơn diễn tả biết bao nhiêu là tình...

Bối cảnh là những vườn hoa, cây cảnh trên một đường làng. Dường như vào thời Trung-đại thì phải.

Một cặp tình nhân đang hấp tấp diu nhau, nhanh đôi chân trần trên con đường đất. Chàng trai vóc người cao lớn khỏe mạnh, hai tay đưa cao, căng chiếc lá sen khá to trên đầu một cô gái tóc dài. Mái tóc dợn sóng xõa quanh thân hình be bé mũm mĩm thật dễ thương. Người trai như muốn chống vững đôi tay, đón cả trời đất để che chở cho người-yêu. Người thiếu-nữ, nép sát thân vào chàng trai, mắt ngược nhìn người-yêu như thầm hỏi: "Anh có sao không? Anh ...có bị ướt chẳng? Minh.. đi đâu hở anh?".

Thiếu-nữ ấy, trong chiếc áo trắng thụng mong manh ướt đẫm, trong khe những nét tuyệt-mỹ của Tạo-hóa, vẫn trong sáng, thanh-bạch

trong ánh mắt thánh-thiện. Ý tứ của bức họa không hề vắn đục chút bụi trần-ai, nhưng tuyệt nhiên, chỉ tôn lên nét vẽ điêu luyện của người họa-sĩ tài ba nào đó.

Đôi tình-nhân quýnh quáng, quần quít lo cho nhau dưới cơn mưa ...làm Trời cao cũng xúc động, nhỏ lệ mát dịu cả bức tranh thơ...

...

Mỗi lần nghĩ về bức tranh ấy, tôi lại chưa quên một lần nào đó, tôi cũng mong dầm mưa, cũng đòi lãng xãng dầm mưa với... Người ta! ... quanh quẩn những vườn cây ăn trái, chắc là vui lắm! Tôi cũng hỏi mình làm gì? để nghe ai đó .. đâu đó..dường như nhẹ giọng bảo: "mình đi về!" cho tôi phụng phịu ức lòng hờn dỗi ai đó khi không ...lãng nhách! Và rồi ai đó đã vội phân bua : "mưa ướt, 'B.m' lạnh! bệnh!!"

À! vậy à.. vậy thì thôi, chẳng hờn nữa.. hông giận nữa!

Mà ...mơ thôi mà! Mơ mộng, thì mình nói rộng, nói hoang... cả làng cho vui!! Lo chi xa vậy... hờ ai-đó?

À..mà.. Người ta dầm mưa, áo quần ướt hết, về nhà..phải mang ra hong cả bên lò sưởi, cho mau khô, không thôi... cảm lạnh sao! phải không...ai-đó?

Ai-đó của tôi lại cũng chẳng nói chi, chỉ ậm ừ cười thoảng nhẹ (tôi đoán vậy)...Đôi lúc cũng trách tôi hờn, mắng tôi hư!! nhưng nhiều khi cũng khen tôi dễ thương lắm, hỏi tôi có biết không?

Vậy rồi, ngôi nhà rộng lớn, căn nhà nhỏ nhắn xinh xắn, căn nào cũng vậy, dẫu là nơi nào, khu vực nào, với giá nào, tôi cũng phải, cũng đã ...kiên trì tranh đấu! vật vã chiến đấu!! với người trung-gian, với thầu xây cất, với thành-phố, với kiến-trúc-sư, với ...vv để đặt, để xây cho được một cái ... lò sưởi củi ...

Và rồi, quanh quẩn theo tháng năm, cái lò sưởi vẫn còn khép kín trinh nguyên, âm thầm nằm đó...

...

Nhìn trời ngát nắng hạ, tôi lại tự vấn... Liệu những cơn mưa đang đến và chưa đến, rồi..có xóa nhòa được những nhọc-nhằn của quá khứ, có gội rửa được mảnh linh-hồn thắm gian truân, có cuốn trôi đi trang dĩ-vãng theo dòng sông, để cho con nước nhỏ lạnh lẽo... được uốn mình, hòa dòng nước sông hồ thôn dã vào lòng biển cả,

biển cả ... bao la tình-ái, mệnh mông tình Anh ...

(như em mơ hoang mộng ảo vậy!)

Gc:

... chiều thứ Bảy, 20 Tháng Sáu, thật nóng!!

... tối & khuya 27 Tháng Sáu, nóng như ngạt hơi!! nước mắt chẳng gội mát được những gì nắng vừa thiêu rụi...

... và trưa Chủ-Nhật, 28 Tháng Sáu, mùa Hạ vẫn oi bức cho héo úa cả đất trời!!

Đã viết "Tháng Sáu Nhớ Mưa", vào những ngày nắng thật nóng, nắng đốt cháy một khúc rẽ yêu-đương..!

3:33 p.m.; 11:39 p.m. , June 28th, 2009 - Montréal